

عنوان مقاله:

مطالعه و بررسی شاخص های عبور از مدیریت شهری به پایداری نسبی شهر

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس ملی مطالعات مدیریت در علوم انسانی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

سیدمحمد رضا شهابی - دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری دانشگاه آزاد واحد علوم تحقیقات

رسا صفائی نمین - دانشجوی کارشناسی ارشد م دی ری ت شهری دانشگاه آزاد واحد علوم تحقیقات تهران

فائزه سعیدی - دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری دانشگاه آزاد واحد علوم تحقیقات تهران

رسول صفائی نمین - دانشجوی دکترای جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز

خلاصه مقاله:

مدیریت شهری در ایران با مسائل متعددی روبرو است. به گونه ایی که تلاش های صورت گرفته نیز تاکنون نتوانسته شهرداری را به سطح مدیریت جامع شهری برساند. مهمترین مسائل اداره شهرها از دیدگاه شهرداری، تامین برخی نیازهای عمومی شهر است. مدیریت، عامل اصلی و حیات بخش هر سازمان و نهادی است. مدیریت شهری در شهرها عهده دار موضوعات مرتبط با حیات شهری است، آنگاه ایجاد شهری مناسب زندگی حال و آینده شهروندان یعنی ایجاد شهر پایدار، ماموریت خطیر و الزام آور مدیریت شهری محسوب می گردد. شهر پایدار، شهری است که توسعه آن متوازن و به گونه ای خواهد بود که ضمن تامین نیاز های نسل کنونی، توانایی نسلهای آتی در برآورد ساختن نیازهایشان را با مخاطره مواجهه نمی سازد. توسعه پایدار شهری، یعنی شرایطی که شهروندان امروز و شهروندان فردا بتوانند در آن کمال آرامش و امنیت زندگی کنند و ضمن تندرستی، از عمر دراز و در عین حال سازنده بهره مند گردند. از سوی دیگر، نظریه ی توسعه پایدار شهری، مسائلی چون جلوگیری از آلودگی های محیط شهری و ناحیه ای، کاهش ظرفیتهای تولید محیط محلی، ناحیه ای و ملی، حمایت از بازیافت ها، عدم حمایت از توسعه های زیان آور و برطرف ساختن شکاف میان فقیر و غنی را مطرح می کند. مدیریت روح اصلی قرن حاضر و در بر گیرنده یک نگرش نظام مند و ارزشی پذیرفته شده است که از طریق برنامه ریزی، سازماندهی، بسیج منابع و امکانات، هدایت و کنترل عملیات برای دستیابی به اهداف تعیین شده، صورت میگیرد. از سوی دیگر توسعه پایدار حالت تعادل و توازن میان ابعاد مختلف توسعه است که هدف آن بهبود بخشیدن به شرایط کیفی زندگی انسان است. دستیابی به توسعه پایدار شهری به منظور بهره برداری مناسب از منابع و ایجاد رابطه متعادل و متوازن میان انسان، اجتماع و طبیعت، هدف نهایی برنامه ریزان و مدیران توسعه شهری می باشد. مدیریت شهری به عبارتی یک سازمان گسترده متشکل از تمام عناصر و اجزای رسمی و غیر رسمی زیربند و موثر در ابعاد مختلف اجتماعی، اقتصادی و کالبدی حیات شهر با هدف اداره، هدایت، کنترل و توسعه همه جانبه و پایدار شهر مربوطه است که از بخش ها و نهادهای مختلفی تشکیل میشود. اندیشه اولیه کارآمدی مدیریت شهری در مولفه هایی چون در خدمت گرفتن سرمایه بیشتر، صنعتی شدن، نیروی کار بیشتر و به طور کلی در رشد کمی دیده میشود. ولی تجربه های جهانی به خصوص مطالعات بانک جهانی نشان داده است که این رویکردها نتوانسته بهبود فضای زیست، به خصوص در کلان شهرها را در پی داشته باشد و هر روز موانع زیست محیطی، اجتماعی و اقتصادی و به طور کلی فضایی این رویکردها نمایانتر میشود. نهایت این روند تحول، به دیدگاه و تئوری های توسعه پایدار، شهر انسانگرا و اداره مردمی شهره ختم شده است.

کلمات کلیدی:

مدیریت شهری، پایداری شهری، پایداری نسبی،

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1474949>

